

ANGLIA A TUDOROK KORÁBAN.
ÚJ KIRÁLYNŐ A TRÓNON.
KI LESZ A KÖVETKEZŐ ÁLDOZAT?

áruló nővérek

SISTERS OF CREASON

fine
selection

ELIZABETH FREMANTLE

ELIZABETH FREMANTLE

áruló nővérek

SISTERS
OF
CREASON

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Előszó

– 1554. február –
A LONDONI TOWER

Levina

FRANCES RESZKET. Levina megragadja a karját, és belekarol. Csípős szél süvít a csupasz faágak között, csapkodja az asszonyok ruháit, odakap, megemeli csuklyájukat, és ettől a megkötőjük a nyakukba vág. A téli égboltot, akár egy osztrigahéj belsejét, szürke foltok tarkítják. A White Tower sötéten magaslik előtte. Egy csoportnyi ember csoszog el az állványzat mellett, suttogva kezüket dörzsölgetik, és lábaikkal topognak, hogy melegen tartsák magukat. Döcögő kocsikat húzva halad el mellettük néhány ember, de Levina nem is észleli őket. A szemközti épület ablakát nézi, ahol mintha egy alak körvonala rajzolódna ki.

– Ó, Uram! – mormolja Frances, és kezét a szájára tapasztja. – Guildford!

Levina ekkor megérti, miről beszél az asszony. A kocsin Guildford Dudley vérbe fagyott teteme fekszik. Frances légzése felületesebbé és szaporábbá válik. Elsápad, de nem fehér lesz, mint ahogy azt gondolnánk, hanem elzöldül. Levina átfogja Frances vállát, ami olyan keskeny, akár egy kislányé, a szemébe néz, nem engedi el a tekintetét, és így szól:

– Lélegezz mélyeket, Frances, lélegezz mélyeket! – Miközben ezt mondja, ő maga is így tesz, abban a reményben, hogy Frances utánozza az ő lassú, mély lélegzeteit.

El sem tudja képzelni, milyen lehet egy anyának tehetetlenül végignézni tizenhét éves lánya halálát, tudván, hogy képtelen megakadályozni azt.

– Fel nem foghatom, hogy Mária miért... – elhallgat, hogy helyesbítsen –, hogy a királynő miatt nem engedi, hogy megnézzük... hogy elbúcsúzhassunk tőle... – Az asszony szeme véreres.

– A félelem könnyörtelenné tette őt – feleli Levina. – Minden helyzetben tartania kell az összeesküvéstől, legyen szó akár egy anyáról és az ő halálra ítélt leányáról – feleli, azzal végigsimít agarának, Herónak hepehupás gerincén. Az állat az asszony szoknyájába fúrja orrát, amittől Levina megnyugszik.

Levina emlékszik, hogy alig egy éve festette meg Jane Greyt teljes királynői díszben. Szinte megbabonázta a lány izzó tekintete, az egymástól távol ülő, sötét szeméi, amiket gesztenyebarna pöttyök tarkítottak, karcsú nyaka és finom keze, és mintha mindezen vonások arra esküdtek volna fel, hogy egyszerre keltsék az erő és a törekenység benyomását. A „festés” valójában nem is a megfelelő kifejezés, hiszen arra is alig volt lehetősége, hogy kiszúrja a papírt és átvigye rá a szénport a panelen keresztül, mielőtt Tudor Mária egy sereggel Londonba érkezett, hogy letaszítsák ifjú unokatestvérét a trónról, hogy az itt és most a bitófán végezze. Frances Grey sietett Levina segítségére. Összetörték, és a tűzre dobták a panelt, a papírral együtt. A szerencse ke-reke igen forgandó manapság Angliában.

Levina hátrapillantva látja, ahogy katolikus hívők egy csoportja érkezik. Bonner, londoni püspök is közöttük van, kövérkés, csupasz arca olyan, akár valami groteszk csecsemőé. Az asszony hitgyülekezetéből sokat hallott már a férfiről, aki brutalitásáról híres. A püspök ábrázatán gögös mosoly ül, megelégedetten nyugtazza egy fiatal lány kivégzését. Minden bizonnyal diadalnak tekinti ezt az eseményt. Levina szívesen letörölné azt a mosolyt a férfi arcáról egy jól irányzott

pofonnal. Szinte látja maga előtt, ahogy elvörösödik tőle a püspök arca. Milyen kielégítően sajogna utána a tenyere!

– Itt van Bonner – súgja oda Francesnek. – Ne fordulj meg! Ha a pillantásotok találkozik, meglehet, hogy üdvözölni akarna téged.

Frances bólint és nagyot nyel, közben Levina eltereli őt a férfiaktól, nehogy bármelyikükkel is szembe kelljen néznie. Nincs sok érdeklődő egy fiatal lány kivégzésén, aki néhány napnyi uralkodást követően fog meghalni, legalábbis nincsenek több százan, amennyien annak idején állítólag eljöttek gúnyolódni Boleyn Anna lefejezésekor. Az ő kivégzésével kezdődött a királynők lefejezésének divatja. Ma senki sem fog élcelődni, ahhoz túlságosan megdöbben mindenki, Bonnert és hiénáit kivéve, de még ők sem olyan ostobák, hogy örömeiknek hangot adjanak. Levina a palotában tartózkodó királynőre gondol, azon tűnődik, hogyan festené meg őt. Minden bizonynyal a legbizalmasabb udvarhölgyei veszik körbe, és együtt imádkoznak. Levina gondolataiban azonban a királynő egyedül van hatalmas, üres fogadótermében, és épp most közölték vele, hogy pillanatokon belül ki fogják végezni egyik legkedvesebb unokahúgát az ő parancsára. Arcára nem a gondosan elfojtott diadal érzése ül ki, ahogy Bonnerére, de nem is a félelem jelei mutatkoznak meg rajta, bár úgy kéne lennie, hiszen csupán napok teltek el azóta, mióta egy lázadó hadsereg sikertelenül próbálta meg húgát, Erzsébetet a trónra juttatni őhelyette. Nem, a királynő elgyötört arca olyan érzelemmentes, mint egy frissen készült pergamenlap, pillantása akár egy halotté, közönyös, amiből arra lehet következtetni, hogy a kivégzések java még hátravan.

– Ez az egész az apja miatt van – morogja Frances. – Nem tehetek róla, de őt hibáztatom, Veena... Az esztelen ambíciója! – Frances úgy köpi a szavakat, mintha rossz ízük lenne. Levina még egyszer a toronyablakra pillant, azon töprengve, hogy az alak, aki onnan néz ki éppen, vajon Frances férje, vagyis Jane apja, Henry Grey lehet-e, akire szintén az árulók sorsa vár. A kordé egy alacsony épület előtt áll meg, kis távolságra a két asszonytól. A kocsis lehajol, hogy csevegjen

kicsit egy férfival. Úgy viselkedik, mintha igyekezne elütni valamivel az időt, holott a kordé hátulján egy lemészárolt fiú teteme fekszik.

– Ez az egész egy kártyavár, Veena, egy kártyavár!

– Ne, Frances – mondja Levina, és átkarolja barátnöje vállát –, ha így folytatod, az örületbe kergeted magad.

– Na és a királynő, hol van most az irgalmassága? Hiszen közeli rokonai vagyunk! *Elle est ma première cousine; on était presque élevée ensemble!*¹

Levina nem szól, csak még erősebben megszorítja az asszonyt. Frances gyakran elfelejti, hogy ő nem nagyon ért franciául, és Levina soha nem is faggatta őt arról, hogy habár az asszony velejéig angol, mégis miért beszél gyakran franciául, annak ellenére, hogy ez a nyelv már kiment a divatból az udvarban. Levina arra gyanakodott, hogy talán Frances Tudor származású anyja miatt lehet, aki egy francia király özvegye volt.

Egy férfi lép oda hozzájuk, köpenyét meglibbenti a szél, amitől megjelenése egy denevérhez válik hasonlatossá. Megáll a két nő előtt, leveszi a kalapját, két kezében gyűrögeti azt, majd udvariasan biccent.

– Hölgyem – szólal meg, és összekocantja a sarkát. – Sir John Brydges vagyok, a Tower hadnagya. – Van a férfiban valami szigorúság, minden bizonnyal a testőrség tagja, gondolja Levina, ekkor azonban megenyhül a férfi hivatalos viselkedése. – A szívem szakad meg önért, asszonyom. A feleségem és én... – A férfi hangja enyhén megremeget és elakad. – Az elmúlt pár hónapban igen megkedveltük a leányát, aki egy igazán nagyszerű teremtés.

Frances ábrázata olyan, akár egy fuldoklóé, képtelen válaszolni, csupán megfogja a férfi kezét, és finoman biccent.

– Most kísérik le a kisasszonyt – folytatja a sottogásnál alig erősebb hangon –, néhány percre találkozhat vele. A kisasszony nem kívánt a férjével találkozni, mielőtt... – Brydges arra céloz, hogy „mielőtt a férje meghalt”, de van a férfiban annyi tapintat, hogy ezt ne mondja ki. – A kisasszony szeretne találkozni önnel.

¹ Első unokatestvérek vagyunk, szinte együtt nevelkedtünk! (francia)

– Vezessen oda hozzá! – erőlteti ki magából Frances.

– A találkozó teljes diszkréciót követel. Nem kívánunk semmiféle feltűnést kelteni. – A férfi egyértelműen Bonnerre és katolikus kopóira utal ezzel a kijelentésével. – Most jobb, ha megyek. Néhány pillanat múlva kövessen! Annak az épületnek a hátsó bejáratát használja! – Azzal a harangtorony alatt megbúvó apró ház felé int a karjával. – Ott fogunk önre várni.

Brydges azzal megfordul és elindul, az asszonyok pedig kis idő múlva követik őt, azt a benyomást keltve, mintha csupán a szél elől keresnének menedéket. A ház ajtaja olyan alacsony, hogy le kell bukniuk a szemöldökfa alatt, és ahogy becsukják maguk mögött az ajtót, teljes sötétségben találják magukat. Eltelik egy kis idő, míg a szemük hozzászokik a sötétséghez. Szemben egy másik ajtót pillantanak meg, és Levina elgondolkodik, hogy benyissanak-e. Az asszony úgy érzi, hogy Frances benuvártja miatt neki kell kezébe vennie az irányítást.

Ahogy az ajtó felé lép, az nyikorogva résnyire nyílik, és Brydges kukucskál ki rajta. A két nő láttán kitarja az ajtót, aminek túloldalán tetőtől talpig feketében Jane áll, apró, fehér kezében néhány könyvet tartva.

– *Maman!*² – szól mosolyogva, mintha egy teljesen átlagos nap lenne.

– *Chérie!*³ – kiált fel Frances, azzal egymás karjába borulnak. – *Ma petite chérie!*⁴ – ismételteti Frances suttogva. A francia nyelv olyan drámaiságot kölcsönöz a pillanatnak, mintha egy színpadi jelenet része lenne. Levina úgy találja, hogy a két nő közül inkább Jane tűnik az anyának, a kiegyensúlyozottságával és azzal, ahogy uralkodik magán.

Levina odébb lép és félig elfordul a tisztesség kedvéért, nem mint ha akár Frances, akár Jane tudatában lennének annak, hogy ő is ott van.

– Sajnálom, *chérie*... annyira sajnálom!

² Anyám! (francia)

³ Drágám! (francia)

⁴ Kicsi drágaságom! (francia)

– Tudom, Maman. – Jane kibontakozik az ölelésből, összeszedi magát és lesimítja a ruháját. – *Ne vous inquiétez pas.*⁵ Isten választott ki engem erre. Szabad akaratomból megyek Hozzá, az új hit követeként.

Az a lány, akire Levina emlékszik, akit csupán néhány hónappal ezelőtt rajzolt le, teljesen eltűnt. Aki előttük áll szálfegyenesen, az egy nyugodt, kifinomult nő. Fájdalmas iróniával hasít Levinába a felismerés, hogy Jane Grey sokkal jobb és bölcsőbb királynő lett volna, mint amilyen Tudor Mária valaha is lehet. Ha a nép olyannak látta volna Jane-t, mint amilyen itt és most, soha még csak meg sem fordult volna a fejükben, hogy hadsereget szervezzenek a leváltására, és katolikus unokatestvérét ültessék helyette a trónra.

– Ha csupán egy csipetnyi lenne bennem a te bátorságodból – mormogja Frances.

– Itt az idő, Maman – szólal meg Jane, és Brydgesre pillant, aki komolyan bólint. Ekkor Jane a kezében levő egyik könyvet átadja Francesnek, és suttogva hozzáteszi: – Van benne egy levél neked és egy Katherine-nek is. Az övét egyenesen a könyvbe írtam, különben biztosan elveszítené, a húgom sosem volt az a fajta, aki ragaszkodna dolgokhoz. – Jane erre olyan csilingelő nevetést hallat, amitől még maga Frances is elmosolyodik, és egy pillanatra anya és lánya annyira egyformának tűnnek, hogy még Levina is azon kapja magát, hogy mosolyog. Jane kacagása azonban olyan hamar elillan, ahogy felragyogott, majd hozzáteszi:

– Oltalmazd Katherine-t, Maman, attól tartok, hogy nem viseli majd jól, ami történni fog.

Levinát ekkor megdöbbeníti a szörnyű felismerés, hogy Jane húga a reformista összeesküvések új célpontjává fog válni, hiszen bizonyára akad majd valaki, aki el akarja távolítani a katolikus Tudor Máriát a trónról, és a saját hitének követőjét helyezni a helyébe – akár egy sor dominó, úgy borul egyik a másik után.

– Marynek mit mondjak? Mit üzensz neki? – utal Frances három lánya közül a legfiatalabbra.

⁵ Ne aggódj! (francia)

– Mary okos lány. Neki nincs szüksége a tanácsomra – feleli Jane, azzal apró, törekeny kezével int egyet, és eltűnik a belső ajtó mögött, ami azonnal becsukódik mögötte. Frances a könyvet szorongatja, másik kezével pedig a falnak támaszkodik, hogy megtartsa egyensúlyát.

– Gyere – szól Levina, azzal megragadja Frances karját és kivezeti, vissza a szeles utcára, az ott várakozó állványzathoz, ahová további báméskodók érkeztek, de még túlzás lenne tömegnek nevezni az egybegyűlteket.

Ekkor hamuszürke ábrázattal előlép Brydges, őt az a katolikus férfi követi, aki sikertelen próbálkozást tett Jane megtérítésére. Mindketten lesütött szemmel állnak, majd megjelenik Jane, bátor, egyenes tartással, kezében kinyitott zsoldárskönyve, ajkáról ima száll, s mellette két asszony áll, akik alig képesek visszatartani könnyeiket. A jelenet Levina elméjébe vésődik: háttérben a zord kőtorony, előtte Jane koromfekete ruhában, ahogy a szél fúj és fel akar kapni mindent, ami olyan hatást kelt, mintha minden lebegne, a sírás határán álló két nő, a rikító színfoltként kitűnő ruháik, Brydges bőrének jellegzetes sápadt színe és az ünnepélyes higgadság Jane arcán. Késztetést érez, hogy vászonra vigye a látottakat. Egy hirtelen szellőkés letöri egy közeli fa ágát, ami a földre zuhan, Bonner és hű követői közelébe, akik ijedten ugranak hátra és rebbennek szét. Levina azon tűnődik, hogy vajon hányan kívánják ugyanazt, amit ő, hogy bárcsak puhább célpontot talált volna el az ág.

Jane Grey néhány lépést tesz felfelé és a báméskodók elé áll, hogy szóljon hozzájuk. Elég közel áll ahhoz, hogyha Levina kinyújtaná a karját, megérinthetné a szoknyája szélét. A szél azonban elfújja a lány szavait, így csupán foszlányok érnek el hozzájuk.

– Ártatlanságban mosom meg kezemet... – Jane összedörzsöli két apró kezét. – Igaz keresztény nőként halok meg, aki csupán isten irgalmassága által fog üdvözülni. – Jane a végsőkig ragaszkodik az új hithez, és Levina azt kívánja, hogy bárcsak benne is lenne, ha csak egy csipetnyi is, Jane megingathatatlan lelkierejéből.

Jane a mondandója befejeztével kibújik köpenyéből, és átnyújtja azt az egyik asszonynak, majd eloldja csuklyája megkötőjét. Ahogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

leveszi azt a fejről, haja kiszabadul a szalagok közül, és olyan gyönyörűen száll a szélben, mintha az egekbe akarná őt emelni. Ekkor Jane a hóhérhoz fordul. Levina azt feltételezi, hogy a férfi a lány bocsánataért könyörög, de nem hallja a beszélgetésüket. Annyi azonban látszik, hogy a férfi teljesen le van sújtva. Ezek szerint ettől a kivégzéstől még a hóhér is teljesen elborzad. Jane az egyetlen, akiről összeszedettség tükröződik.

Ezután Jane elveszi a szemkötőt az egyik asszonytól, enyhén meg rázza a fejét, elutasítva ezzel annak segítségét. Maga köti be a szemét, majd összekulcsolt kézzel térdre rogy, és elmormol egy imát. Amikor a végére ér, Jane összeszedettsége meginogni látszik, ahogy vakon a tuskót keresi, de bekötött szemmel képtelen megtalálni azt. Levinában egy újszülött állat benyomását kelti, aminek még nem nyílt ki a szeme, és kétségbeesetten kutat segítség után.

Mindenki Jane-t nézi, de senki sem siet a segítségére. Az emberek a rémülettől bénultan nézik ezt a fiatal lányt, aki valami szilárd dolog után tapogatózik a vaksötétben. Egy szisszenés sem hallatszik, még a szél is halálosan elcsitul, mintha még a mennyország is visszatartaná a lélegzetét. Jane még mindig kinyújtott karral kutat a levegőben a tuskó után. Levina nem bírja tovább, felkapaszkodik az emelvényre, és a tuskó felé irányítja Jane apró, hideg, gyermeki kezét, majd visszamászva Franceshez, érzi, ahogy szemhéját csípi a könnyek. Frances sápadt a sokktól.

Ekkor az acél egy villanásával és egy ragyogó bíbor fröccsenéssel véget ér az egész. Frances összeesik és Levinának dől, aki elkapja az asszonyt és eltakarja a szemét, amikor a hóhér a hajánál fogva felemeli Jane Grey fejét, hogy bizonyosságot adjon feladata elvégzéséről. Levina maga sem tudja, miért pillant fel, de amikor mégis így tesz, amit lát, az nem a valóság, csupán a képzelete által megidézett jelenet: a hóhér helyett a királynőt látja, akinek ujjai köré fiatal unokatestvére véres haja csavarodik, arca nyugodt, és mintha megfedkezne arról, hogy ruhájára vér spriccel. Az összegyűlteket némán állnak, csak a szél támadt fel újra, mintegy tiltakozóan.

Levina arrébb megy, és a csatornába üríti a gyomra tartalmát.